

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foala „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei

Iată Fecioara va naște Fiul

și se va cheme numele lui Emanuil (Cu noi este Dumnezeu) Isaia 7, 13.

Biblia Vechiului Testament este plină cu prorocii despre Nașterea Mântuitorului. Ce minute și mult spuțnoare sunt aceste prorocii. Iată pe cea dela Isaia 7, 13: „Si va naște Fecioara Fiul și se va cheme numele lui Emanuil, care se sălcuește: Cu noi este Dumnezeu. Ce prorocie scumpă, ce veste minunată este aceasta și pentru noi cei din Oastea Domnului!

tru mânduirea cetății Sufletul până ce în fruntea »războiului« nu s'a pus Emanuil.

Fără de El nici noi nu putem face nimic. Războiul nostru este războiul Lui... lupta noastră este lupta Lui... biruința noastră este biruința Lui.

»Parola« luptei și biruinței noastre este acest preadulce cuvânt: Emanuil — Cu noi este Dumnezeu.

Slăvit să fi Doamne, amint și deapuri să fi slăvit că ne-ai trimis pe Emanuil.

Iubiților frați ostaș! Să nu uităm că Cel ce se naște în peștera Vitfleemului se chiamă și Emanuil — Cu noi este Dumnezeu.

In fruntea Oastei noastre stă Emanuil. — Cu noi este Dumnezeu.

Iar dacă El este cu noi, cine va fi contra noastră?

Iar dacă El este cu noi — noi trebuie să învingem.

O stea sfântă, salvatoare.

*Inmulțindu-se poporul la nceput și cum din fire,
Era aplcat spre rele; fără milă și iubire
A nceput o vijelie: blestem, urgi, păcate,
Incăt Domnul, hotărât-a, să-l pedepsească cu moarte.
Si-a trimis potop de ape, nesfârșite pe pământ;
Dar înțând cu bunătate, la al Evei legământ,
A scăpat pe dreptul Noe, din furtuna îngrozitoare;
Lumea nouă poate fiiva, dreaptă și multămitoare! —
Inzadar însă; poporul, înmulțindu-se mereu,
A lăsat calea cea bună, uitând iar pe Dumnezeu.
Si-a trimis Stăpânul oameni, sfînti ca să-i povătuiască,
Să le-arate calea sfântă, către patria cerească;
A ales apoi poporul, evreesc, ca moștenire
I-a dat har, putere multă și pământ în stăpânire.
Si-a făcut minuni la Mara și'n pustie i-a condus;
I-a hrănit cu mană sfântă și iubirea Sa de sus.
Iar poporul desfătare, a uitat de Cel prea sfânt,
Si-a ninceput să 'npărătească iar Vicleanul pe pământ.
A fost timp de desperare și-o răspântie sinistră
Dupătăta răutate, lumea iar putea fi stinsă!
Dar Stăpânul în iubirea-i și în delunga Sa răbdare,
Hotărî ca să trimită, o stea sfântă, salvatoare.
Deci să mulțumim cu lacrimi, Tatălui nostru ceresc,
Că ne-a scăpat de osândă și de chinul diavolesc.*

I. Tudusciuc, inv.-ostaș.

Câte ceva despre Oastea Domnului.

„Un turn de strajă“, o „Scăldătoare a oilor“, un „Han“ la drumul mare, un „Staul“ de oi și o „Corabie“.

Un »ostaș al Domnului« este un angajat de bună voia sa în Războiul cel sfânt contra păcatelor, contra »lumii« și a »stăpânitorului« ei (Efes. 2, 2).

El se găsește, prin asta chiar, sub aripa binecuvântă a Bisericii lui Hristos, în corabia măntuirii, ca un vâslaș neostenit.

Și privește, toate, prin prizmă de luptător.

Deci, întâi și întâi, el vede în Biserică: o disciplină, o ie-rarie, o cazarmă în care se învață, trebuie să se învețe, meșteșugul mănuirii »armăturii lui Dumnezeu« (Efes. 6, 11).

Precum însă un ostaș al Regelui nu e totdeauna în ca-zarmă (chiar când e în activitate de serviciu) și cu atât mai puțin când e de rezervă, — dar totdeauna e gata când îl cheamă trâmbița, așăderea un ostaș al Regelui Celui Mare are deviza: gata ori când. Cine ar admite unui militar, pe orice meleaguri s'ar găsi, ca să stea cu mâinile la sân când întâlneste un spion al Regelui și al Tării (deci un vrăjmaș de moarte)? Acel soldat trebuie să facă tot ce e posibil omeniște ca să-l predea pe vrăjmaș autoritaților. La fel va fi, ori în ce post al vieții s'ar găsi, un ostaș al lui Hristos: o santinelă de veghe a Regelui celui mare și a Bisericii (țara lui spirituală) care i-a dat uniforma botezului și meșteșugul mănuirii »armelor de lovire și de apărare« (2 Cor. 6, 7).

In pilda vierilor (Matei 21, 33) găsim o vie sădită și un »turn de strajă« zidit acolo. Turnul acela e Biserica Domnului cu Golgota cea mai înaltă de cât cerul. E turnul de apărare și mânduire sufletească. Luptători ai »Oastei«, în ori ce posturi duhovnicești vă aflați pe câmpul vieții — ochii să vă fie îndreptați sus pe Golgota! De acolo vine puterea voastră! Cândva, spune istoria, o armată slabise în zelul ei. Un înțelept ostaș a ridicat însuflarea camarazilor săi aducând, pe front, leagănul micului lor rege. Luptătorii s-au uitat la Rege și au fost biruiti!...

Dar în război sunt și perioade de armistițiu. Ceasuri de liniște. Ostașii se grijește atunci mai de aproape de tru-

pul și de sufletul lor. Ei se gădesc la Dumnezeu și cer întărire, ori unde îi găsește vremea.

Așăderea în războiul cel sfânt sunt pauze. Sunt ceasurile de răgaz pe care îi le dă alergarea după »pânea cea de toate zilele«. Ostașii lui Hristos se adună atunci. Merg la Biserică. Se roagă. Cântă.

Miră pe cineva faptul că acolo merge vameșul cu fariseul »să se roage« (Luca 18, 10)? Așa trebuie să fie! Uimește pe cineva că stau laolaltă »neghinele« cu grâul (Mat. 13, 30). Așa a fost rânduiala lui Dumnezeu! Infioră pe cineva faptul că, în năvodul acela »sunt tot felul de pești« (Mat. 13, 47)? Fie pe pace! Scărbește pe cineva faptul că se află la »cînă« toți cei »găsiți pe uliți« (Mat. 22, 10)? Ori n'a venit Isus în lume pentru păcătoși?

Dar să fim înțeleși: Nimeni să nu zică dacă e aşa, noi dăm procură preotului să se roage pentru noi! Si să ne vedem de »viață!« Cine spune aşa — și din nefericire creștinii de nume mărturisesc prin viața lor acest fel de religie, — să nu uite ce spune Domnul:

Că din cei doi cari se rugau în biserică — vameșul și fariseul — numai unul s'a întors om nou de acolo!

Că neghinele vor fi crute numai până la săceriș! Pe ele le aşteaptă cuporul cel înferbântat! (Mat. 13, 42).

Că peștii cei răi — după ce se umple năvodul — vor fi aruncăți. (Mat. 13, 48—49).

Că ori cine va fi găsit la masa Impăratului fără haine de nuntă (haina cea neprihănită a sufletului înveșmântat în lumină la botez) va fi dat ghenii. (Mat. 22, 13).

De este cineva în Biserica Domnului să cugete la adevarul acestor Cuvinte înfricoșătoare ale Capului Bisericii.

Trupul nostru luptă cu vrăjmașii cei văzuți numai cu ocheanul măritor. Vermușii îl slabănojesc. Câte odată ajunge o umbră. O statie. O treanță. Așa este și cu sufletul. O ușă, căt de slab deschisă, »lumii« și »domnii (continuare pe pag. următoare)

I. Gr. Oprișan.

ANUL II.

Nr. 52

SIBIU,
25 Decembrie
1931.

„Un prunc s'a născut nouă, un Fiu ni s'a dat, și se chiamă numele Lui Sfetnic minunat, Dumnezeu biruitor, Părintele veacului, Domn al păcii“ (Isaia 9, 6—7).

Vechiul Testament e plin cu prorocii despre Nașterea Mântuitorului. Și cât de frumoase și mult spuñătoare sunt aceste proroci! Iată, spre pildă, pe cea dela Isaia cap. 9, vers 6—7:

„Căci prunc s'a născut nouă, un Fiu ni s'a dat, și domnia va fi pe umărul Lui, și se va chama numele Lui Inger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu biruitor, Părintele veacului ce va să vie, Domn al păcii. Și mare va fi stăpânirea Lui și păcii Lui nu va fi hotar.“

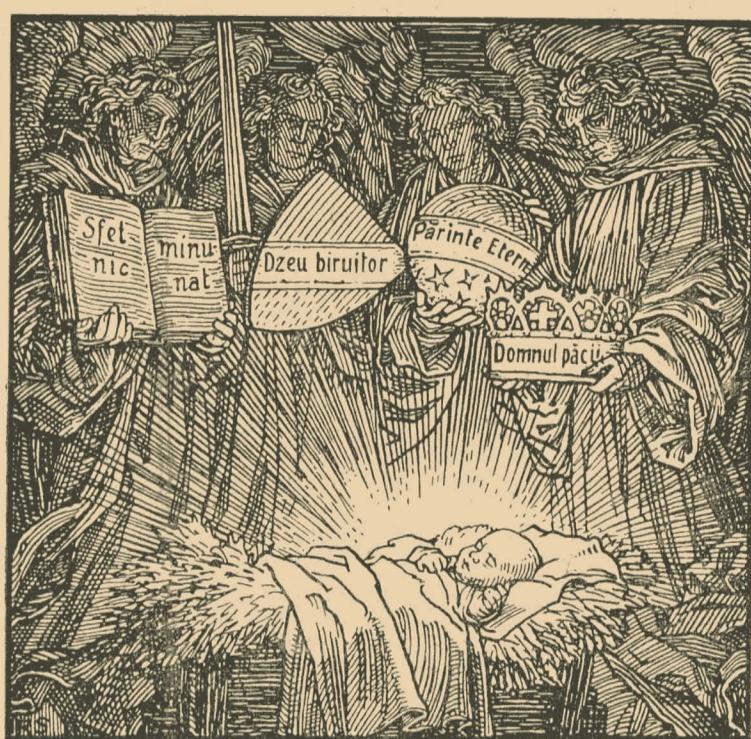
Ce prorocie minunată! Ea cuprinde toate darurile pe care le-a adus și le aduce în lume Nașterea Mântuitorului. Ea cuprinde toate darurile măntuirii noastre sufletești. Să cercetăm puțin aceste daruri:

„**Sfetnic minunat**“...spune Isaia prorocul că este Isus. O, ce Sfătuitor minunat este Domnul! Cine L-a primit cu adevărat, are un Sfătuitor minunat; are un Sfătuitor care în toate afacerile, în toate primejdile și năcăzurile îi spune ce să facă. O, ce viață usoară trăește cel ce întrebă și ascultă în toate afacerile de acest Sfătuitor; cel ce nu merge nicăieri, nu lucră nimic, nu vorbește nimic înainte de a cere prin rugăciune sfatul Domnului. O, ce viață minunată ar trăi oamenii și omenirea dacă toți ar asculta de acest Sfătuitor. Atunci n-ar mai fi certe, zavisturi, dușmani, și răzbunări. Atunci ar fi plină lumea de copiii lui Dumnezeu; de frați și surori în Domnul.

(continuare din pagina întâia) lui puterii din văzduh aduce otrava păcatului și ne schilodește sufletul. De-am putea avea un aparat care să prindă în lunetele lui sufletul, lumea toată ar fi un uriaș spital sufiștesc. Curg flendurile de pe sufletul nostru. Suntem deci, cu toții într-un fel sau altul, »slăbănojii« și »orbii« și neputincioșii Evangheliei. De aici nevoia adâncă de Doctorul cel mare. Și de baia tămăduirii și sfînțirii!

El tămăduește pe »slăbănoj« la scăldătoarea oilor — lacul Vitezdei — în care »îngerul coboară, la vreme potrivită, să tulbere apa«. Pe »orbul din naștere« îl trimite să se spele la lacul Siloamului. Și de acolo se întoarce văzând. Aceste lacuri cu însușiri de vindecare sunt Tainele Bisericii.

Hanul de oaspeți din parabola Samarineanului în care se pansează rănilor celor căzuți între tâlharii păcatelor, unde se dă hrana și adăpost sufletului, este Biserica însăși. Aici se frâng pânea veșniciei și săngele euharistiei face pe ostașul Domnului »carne din carnea Lui și os din oasele Lui« (Efes. 5, 30). Aici se săvârșește aievea minunea înmulțirii păinilor (Mat. 14, 14).

„Dumnezeu biruitor“...

Sus pe crucea Golgotei, Isus a biruit puterea satanii și ne-câștigat și nouă darul biruinții pe care ni-l îmbie și nouă: Îndrăzniți căci Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33). El ne pune la îndemâna tot câștigul Lui și toată biruința Lui cea strălucitoare. Domnul are lipsă de biruitor, de oameni cari să calce pe urmele Lui. Cine îl primește cu adevărat pe Pruncul Isus, devine un creștin biruitor; primește dar și putere de a birui îspita și păcatul. Între aceștia ești tu?

„**Domn al păcii**“... ne spune mai departe Isaia că este

Isus. O, ce pace dulce și sfântă au cei cari L-au primit cu adevărat pe Pruncul Isus. Toate bogățiile și toate plăcerile din lume nu pot da pacea pe care o dă Domnul. Cine trăește o viață cu Domnul, are o pace a sufletului, o odihnă, o bucurie și fericire sufletească pe care nimenea și nimica n'o poate tulbura. »Pace las vouă, pacea Mea dau vouă, nu după cum dă lumea«, zicea Isus (Ioan 14, 27). Însă »cei nelegiuți n'au pace« (Isaia) pen-trucă nu L-au primit pe »Domnul păcii«. Nu-i pace în lume, nu-i pace între popoare, nu-i pace în casele oamenilor și nu-i pace în sufletul lor pen-

trucă nu L-au primit pe Domnul păcii.

„Mare va fi stăpânirea Lui și păcii Lui nu va fi hotar“... Stăpânirea Domnului n'are hotară... Împărația Lui n'are hotară... ea cuprinde pe toți copiii lui Dumnezeu din toate vremile și toate locurile.

Și totuși, aceste »hotără« sunt așa de restrâns... a Lui »stăpânire« e atât demică. Neamurile trăesc azi în afară de hotără »Stăpânirii« Lui și »Păcii« Lui. Căci dacă ar trăi în lăuntru acestor hotără, ar fi plină lumea de copiii lui Dumnezeu; ar fi plină lumea de bine și fericire. Dar neamurile și oamenii de azi au eșit din »hotără« Lui și de aceea trăesc așa cum trăesc.

Ferică de cei puțini, puțini cari trăesc azi sub Stăpânirea Lui... ferică de cei puțini, puțini cari trăesc în Pacea Lui. Între aceștia ești Tu?

Se vorbește mult despre bucuriile Nașterii Domnului. Dar adevărată bucurie este când Cel născut în peștera Vitfleemului se face pentru noi și viața noastră un Sfătuitor, un Biruitor, un Domn al păcii... când intrăm în hotără Stăpânirii Lui și El intră în hotără noastre... când lăsăm »calea lui Irod« și apucăm calea măntuirii... când în peștera Vitfleemului nostru se face »lumină mare« primindu-L pe El și lăsându-L pe El »să crească« și să ne stăpânească ca un Impărat, Stăpân și Cârmuitor al vieții noastre.

»Cine nu intră pe ușă în *staul* ci sare pe aiurea, fur este« (Ioan 10, 1). Cine nu intră pe ușa măntuirii (botezul) și nu rămâne pe treptele credinței și ale faptelor dragostei, se însălașă asupra siguranței adăpostului. Omul acela rătăcește. Și, de el, are parte lupul!

Isus predicând noroadelor din corabie ne-a dat semn caracteristic. Biserica Sa avea să fie această corabie plutitoare pe vîforul vremurilor. Cei ce s'au aflat a fi în corabia lui Noe, la vreme potrivită, au fost măntuiti de potop. Cei cari erau la un pas de ușă, au fost luati de mânie. Numai în corabie e salvarea.

Ulise, eroul mitologiei, călătorind pe mare cu tovarășii săi, trebuind să treacă pe lângă Sirenele înselătoare, a astupat cu ceară urechile tovarășilor și pe el însuși s'a legat strâns de catargul corăbiei. Numai aşa au trecut teferi pe lângă locul acela care a amăgit, prin chemările violente, pe toți călătorii.

Strânși legăți de catargul Bisericii — deci de toți cei ce au călcăt pe urmele lui Hristos (Evrei 13, 7; Luca 10, 16; 1 Petru 2, 21), cu ochii la steagul celor două mâni ce îmbrățișeză, de pe Golgota, lumea întreagă, ostașii Dom-

nului ascultă »trâmbița« cea cu chemare deslușită (1 Cor. 14, 7) și marsul »Îndrăzniți, Eu am biruit lumea« (Ioan 16, 33).

Ei sunt în Biserică ori unde lucrează în lume! Și pescuiesc pentru »împărație« suflete pentru care a murit Hristos!

Atunci când s'a născut Isus.

Atunci când s'a născut Isus,
Venit-ai îngerii de sus
Și pe Isus încunjurând,
Cântau duios cu glasul blând:

»Mărire întru cei de sus,
Lui Dumnezeu și lui Isus.
Să fie pace pe pământ
Și bună voia Celui sfânt«...

Cântat-ai îngerii duios
Atunci când s'a născut Hristos
De-atunci și lumea a 'nvățat
Să cânte cântecul cu glas.
Dar pacea'n lume n'a pătruns

Căci ura 'n inimi s'a ascuns.

O, voi, acei ce pătimiți:
Și 'n lume, pace, nu găsiți!
Aflați, că pacea e Isus!
Veniți, și-o veți primi de sus.

Veniți la El voi cei trădiți
Și'n pacea Lui, vă odihniți.
In lume, voi ce căutați?
Căci pace 'n lume, nu aflați.

Pacea, e sus; pace-I Isus!
Pace-I Acel, ce-a fost împuns
Pacea-I Hristos ce-a pătimit
Și înviind, a birut!...

I. Marini, învățător-ostaș.
al Domnului, Săsciori-Alba.

Un testament mult grăitor.

Un credincios ayuse să suferă o viață întreagă pe urma unui vecin necredincios și rău. Nu trecea dela Dumnezeu o singură zi, fără să nu sufere.

Pe patul de moarte, credinciosul lasă cu testament vecinului său, care-l năcăgise, o sumă de 2000 Lei.

Cum faci acest lucru? — se întrebară mirați cei ai

casei și martorii testamentari. Pentru că — răspunse credinciosul — vecinul meu tocmai prin năcăzurile ce mi le-a făcut, mi-a întărit mereu virtutea răbdării și m'a făcut să mă rog neîncetat și să stau o viață întreagă sub scutul și aripile Domnului.

Să ne fie și nouă de învățătură acest mult grăitor testament.

In școala cea mare a Duhului sfânt: despre focul cel ceresc.

Toate popoarele păgâne adorau focul ca pe un dar ceresc. Aproape toate popoarele păgâne aveau — și au și azi — un fel de altare unde ardea fără încetare »focul cel sfânt«. La vechii Romani era o tagmă întreagă de femei, aşanumite Vestale — un fel de călugărițe — care aveau însercinarea specială să păziască cu zi cu noapte »focul cel sfânt« să nu se stingă (astfel de Vestale se vadă în chipul de alături).

Mai mult decât atât: fiecare familie, fiecare casă își avea cultul focului familiar; își avea un fel de »altar«; o vatră în care »focul cel sfânt« nu se stingea niciodată.

Așa e și cu focul cel ceresc al Duhului sfânt. El este cu adevărat un foc sfânt, ce trebuie să ardă mereu, fără încetare. El trebuie ținut mereu aprins, în viața noastră și în casa noastră.

»Au nu știți că trupul nostru este lăcaș Duhului sfânt?« scrie ap. Pavel (1 Cor. 6, 19). Iar Duhul sfânt, foc ceresc fiind, nu șade în o casă rece. Un creștin rece nu este creștin. Un creștin adevărat este acela în care »s'a aprins înima lui« (ps. 72, 21) și arde înima lui pentru Domnul. Și așa trebuie să fie și casa lui:

o casă plină de focul și căldura Duhului sfânt.

E timp de iarnă cu frig și ger. Întrați în o casă fără foc. Poate fi cât de mândră; poate fi un palat, dacă n'are foc și căldură, ce folos de ea. E mai bun un bordei cu foc și căldură. Ce folos de viața celor ce au de toate, dar n'au în casa sufletului lor, focul cel ceresc al Duhului sfânt.

In fiecare suflet și în fiecare casă trebuie să ardă focul cel sfânt. Iar acest foc se poate aprinde și se poate

ținea aprins în deosebi cu rugăciunea, așa precum și Ilie prorocul a coborât foc din cer cu ajutorul rugăciunii.

Unde s'a stins rugăciunea, s'a stins și focul cel ceresc. Pe la țară mai sunt și azi prin unele case cuptoare scunde, în cari nu poți aprinde focul și nu poți sufla în foc decât aplecându-te în genunchi.

Așa e și cu focul Duhului sfânt. El se aprinde numai când te apleci în genunchi la rugăciune. Un om de rugăciune este un vas al Duhului

sfânt; plin de foc ceresc.

Ce dar mare este o casă în care arde neîncetat focul cel ceresc! Și ce răspundere mare avem noi pentru acest foc! In Anglia, în fiecare zi, stăpânul casei citește câte un capitol din Biblie în fața familiei și a servitorilor, și în fiecare Dumineacă după amiazi se roagă și cântă împreună cu ei.

Cum ar putea arde focul sfânt într'o casă unde răsună sudalmele, certele, desfrânrile, vorbele urâte etc.?

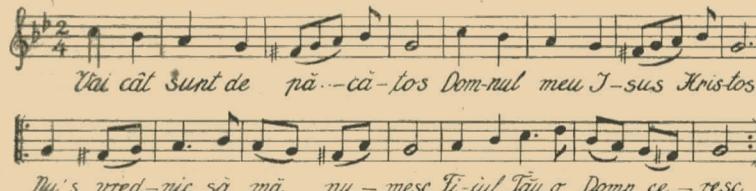
O acuză ce li se aduce mereu celor din Oastea Domnului e că se strâng serile prin casele lor unde citesc din Scriptură, cântă și se roagă; adecă aprind focul cel ceresc în inimilelor și prin casele lor. Și, cică, asta ar fi o »crimă« și o »primejdie«. O, Duhule sfinte, vistiernicul darurilor, trimite-ne nouă mai multă înțelegere pentru lucrurile măntuirii sufletești!

Oh! In ce orbie mare am trăit noi și în direcția aceasta. Iți mulțumim, o, Duhule sfinte, că ne-ai luminat mintea să vedem și să pricepem că viața noastră și casa noastră era »o peșteră de tâlhari« plină cu tot ceeace împiedeca și stingea focul Tău cel sfânt.

(Va urma).

Vai, cât sunt de păcătos...*)

Incepând cu acest număr vom da la foaie și câte o preafrumoasă cântare religioasă.

Vai cât sunt de păcătos,
Domnul meu Isus Hristos.
Nu-s vrednic să mă
Sunt om rău, sunt un

Plâng cu lacrimi soartea mea,
Acum văd cât e de rea.
Plâng grozav și nu'ndrănesc
Mila Ta s'o mai ceresc.
Te știu însă 'ndurător
Și de oameni iubitor.

bis

Iartă-mă, o, Domnul meu,
Iartă-mi tot păcatul rău.
Vreau să nu mor ne'mpăcat
Ca al lui satan argat.
Iartă-mă căci am greșit,
Ca un fiu nesocotit.

bis

*) Duioasa și mișcătoare poezie de mai sus, scrisă de preaiubitul nostru ostaș-cântăreț I. Tuduseciuc, a fost pusă pe note de neobositul nostru luptător dela Orăștie, N. Crețu, învățător-director, pe o melodie foarte potrivită. Fratele nostru dela Orăștie a strâns o mulțime de cântări de ale Oastei — peste 50 — din cari vom publica și aici la foaie. In numele Domnului îi mulțumim și din acest loc pentru jertfele și ostenelele ce le face pentru lucru Lui.

Raportul No. 76, Oastea Domnului, București.

Ultimele două adunări au fost foarte însuflețite (Joi 3 și 10 Decembrie) și sala parohială a devenit neîncăstoare pentru cercetătorii lucrării noastre.

In prima adunare au luat parte și părintele Comana (al Bisericii) și parintele Teofil conducătorul Asociației »Patriarhul Miron«.

A predicat fr. Marin Tăranu mănețând de la textul »Tu nu ești departe de împărația lui Dumnezeu«. Fr. Tânărescu din oaste a făcut o comunicare interesantă cu privire la întunericul din Paris de la 1 Decembrie, punând aceasta în legătură cu convertirea lui Mustafa (din carte

»Caligraful Tertius« a Părintelui Gackson) și anume cu ascultarea rugăciunei lui Pahonie de a ninge în mijlocul verii. A fost o comunicare despre minune. Fratele Paschia din oaste a vorbit despre cântări și rugăciune cu documentări din istoria bisericii.

Rugăciunea a fost făcută de Părintele Comana.

S'au cântat: »S'apropie Isus acum«, »Isus Regele Cel mare«, »In grădina Ghetsimani«, »Apărătoarei Doamne«.

In Joia din urmă a asistat părintele Munteanu, de la Cărei Mari, părintele Teofil de la Asociație și ostaș părintele V. Oatu.

S'a citit o parte din psalmul 119.

Fr. Oprisan a grăbit, cu chemare pentru Crăciun, de religia adevărată a cercetării săracilor, văduvelor și orfanilor. Fără această cercetare — de la hrăni sufletul lipsit (Isaia 58) nu putem concepe un ostaș al Domnului.

Părintele Munteanu a arătat bura cura duhovnicească de a se găsi în mijlocul nostru și constatăriile ce-a făcut cercetând diferite lucrări ale Bisericii în București.

S'a cântat de jr. Marin Tăranu cântarea »Judecata«, deosebit de în diuoșătoare. De asemenea frații au cântat: »O ce dulec-i Domnul sfânt«, »Cu noi este Dumnezeu«.

Rugăciune caldă, mișcătoare, osășească, a făcut Părintele Oatu.

In intervalul acestor două săptămâni au vorbit la biserică Zlătari

frații noștri Lascarov-Moldovanu și Oprisan în ciclul de evanghelizare al bisericei respective. Fr. Oprisan a vorbit la biserică »Sf. Apostoli« în ciclul »Bisericii« și la biserică »Sf. Ioan Botezătorul« de la marginea de răsărit a Bucureștilor — unde s'a deschis o ușă Evangheliei — despre »Oastea Domnului«.

Comunicăm spre bucuria tuturor că la biserică s'a început o lucrare binecuvântată în parohie. Părintele V. Ionescu a cerut concursul »ostașilor« ca să-l ajute să aducă sufletele parohienilor săi la măntuire. S'a declarat gata a se înscrie în »Oastea Domnului« după ce mai întâi, un an de zile, a cunoscut-o la lucru. Pe parohienii dorinți a se înscrie, i-a supus la o cercetare duhovnicească pregătită. Slăvit să fie Domnul!

O veste de bucurie: trăește Sundar Singh.

A fost aflat retras în o peșteră. — El spune că ne așteaptă mari nenorociri.

Despre Sundar Singh, apostolul pe care Domnul l-a ridicat din Asia cea păgână, nu se mai știa nimic de ani de zile. Se spunea și se scria — cu aproape toată siguranță — că ar fi murit moarte de martir predicând Evanghelia printre păgâni. Acum însă vine o veste de bucurie că alesul Domnului trăește. Revista bisericească »Viitorul« publică următoarea stire de bucurie:

Amicii lui Sundar Singh au pierdut de mult speranța revederii apostolului, care plecase din 1928, 18 Aprilie în Tibet și de unde n'a mai dat semne de viață. Dar iată, că ziarul indian »The Illustrated Weekly of India« ne comunică veste regăsirei lui. George Leik, un englez, care a adoptat și el viața rătăcioare a »sadhou«ilor, a întâlnit pe S. Singh în regiunea munților din Nepal, la granițele Tibetului. Acolo, locuiește ascuns într'o cavernă

(peșteră) și se ocupă cu scrierea unei tâlcuiri populare a evangheliei dela Ioan. Cei doi oameni au întreținut o lungă conversație, în cursul căreia, Leik informând pe Singh de ceeace se petrece în lume, acesta ar fi spus că mari nenorociri se prepară. Sundar Singh e hotărât să se reîntoarcă în lume, dar numai după ce și va fi sfârșit lucrarea.

Așa dar, un entuziasmat apostol al creștinismului de azi găsește nevoie de a se retrage din lume, atunci când, vrând să facă studiu, lumea zgomoatoasă și plină de alte preocupări și ademeniri nu-i permite o reculegere sufletească și o întărire interioară.

Marile personalități se formează departe de lume. Din lume nu iau nimic; ci, ei dăruiesc lumii din tot ceeace au agonișit în singurătate, stând de vorbă numai cu ei însiși și cu Dumnezeu.

In școala cea mare a Bibliei.

Un alt rod al cetirii Bibliei: Isaia cap. 11, 5—10.

In numerii 46 și 49, am scris despre roadele binecuvântate pe cari le dă citirea sf. Scripturi. Citirea Bibliei domolește animalul din noi. Cuvântul lui Dumnezeu sapă mereu și lucră mereu în inima omului până ce se ivesc lacrimile. Ce mare bucurie este să vezi acest rod: un suflet plângând sub puterea cuvântului lui Dumnezeu din Biblie! Ce mare putere de schimbare și transformare este în cuvântul lui Dumnezeu!

Eu am urmărit aici la Sibiu viața unui ostaș. Era un om complet lumesc: nervos, suduitor, râdea de adunările Oastei. Iar azi lăcrimează în fiecare adunare. Cetind în sf. Scriptură cu credință și stăruință, s'a schimbat complet. Azi e altul.

Biblia face minunea cea mare a dezarmării omului nostru cel vechiu. Ne dezarmează de ură, de răutate, de zavistie, de iubirea lumii etc. și ne înarmează în dragostea și frățietatea evanghelică.

Se vorbește mereu despre diferite «sisteme de educație» a omului. Dar toate aceste «sisteme» dacă nu sunt sărate cu sarea din Biblie, nu valorează nimic. »Civilizația« de azi crește lupi îmbrăcați după »moda« cea mai nouă.

O colecție de mare preț.

Avem câteva sute de exemplare din colecția foii „Oastea Domnului“ anul I și II.

Foaia »Oastea Domnului« a împlinit doi ani și intră acum în al treilea an. De pe acești doi ani; ne-am îngrijit să avem și câteva colecții.

Colecția din anul I, anul 1930, o avem legată în două părți, după cea din acel an a ieșit în două formate; într'un format mic (nr. 1—24) și restul în format mare.

Colecția din anul II, anul prezent 1931, e legată într'o singură carte, având același format. Ambele colecții sunt pline

cu lucruri de mare preț. Din aceste colecții se pot urmări și »școlile« pe cari le-a deschis Oastea Domnului (învățările din școala Bibliei, școala Duhului sfânt, Războiul cel sfânt, Călătoria spre Canaan etc.)

Colecția anului I, strânsă în două broșuri, costă 100 Lei (ambele broșuri) și colecția an II, tot așa.

Avem numai câteva sute de exemplare. Cei ce țin să le aibă, să le ceară din bună vreme.

În Râpa de Jos au stat 6 zile, ținând adunare în fiecare zi, 11 suflători s-au scris în Oaste:

Sulariu Zaharia, Pavel Fodor și soția, Marie Firnică, Crăciun Ilie Gheorghescu, Covrig Mihailă lui Ilie, Echima Simion și soția, Sutar Ioana, Crăciun Ioana I. Arțene, Echim Pochiea.

Rapoarte.

Din Toplița-română.

Ostașii Domnului din Toplița-română, Bobric Constantin și sora Ioana Antal au fost în propagandă în comunele Râpa de Jos și Dumbrava. Au fost primiți cu mare dragoste și sete după hrană duhovnicească.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Sabia lui Damocles.

Acest Damocles era curteanul regelui Dionisie din Siracusa. Si era un om linguritor, care nu-l mai slăbea pe regele din laude și fericiri.

Damocles! — zise într-o zi regele — dacă tu mă crezi atât de fericit, hai să-ți dau ție pe câtva timp locul meu, să vezi cum te vei simți în el.

Si fu așezat Damocles în scaunul regelui, înbrăcat în haină regală. Servitorii îl servau cu tot felul de beuturi și desfătări. Si se veselia Damocles. Dar privind întâmplător în sus, ce să vadă? Un lucru de groază. Deasupra capului său atârnată o sabie ascuțită legată cu un singur păr de cal. Damocles s'a ridicat îngrozit să fugă și n'a voit să mai guste din beuturi și desfătări.

Atunci regele i-a zis: ei, vezi, Damocles, care este fericirea mea. Grigi și primejdii amenință clipă de clipă tronul meu și peste toate mă amenință și pe mine sabia morții care mă poate răpune în orice clipă.

Damocles a înțeles lecția. Să o înțelegem și noi: sabia morții ne pândește și pe noi clipă de clipă. Să ne apărăm contra ei cu singurul lucru cu care ne putem apăra: »Fiți totdeauna gata că nu știți ziua și ceasul« (Marcu 10, 20).

O, ce nebunie este a trăi în desfătări și păcate când sabia morții stă veșnic deasupra capului nostru.

„Mie nu mi frică de Dumnezeu“.

»Mie nu mi frică de Dumnezeu!« — striga odată un ostaș al Domnului într-o strânsură de oameni.

Ce grăești omule? — se întreba lumea mirată — cum poți grăi astfel de vorbe?

Si încă spune că-i ostașul Domnului! — ziceau oamenii.

Da! da! răspundeau ostașul hotărât — mie nu mi frică de Dumnezeu... mi-a fost frică odată, dar acum nu mie mai frică pentrucă scris este aici în Biblie: »Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de dragoste« (2 Timotei 1, 7 și Romanii 8, 15). Dragostea scoate afară frica. Eu de când îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, îl iubesc din tot sufletul meu și fac voia Lui nu din frică, ci din dragoste.

Cuminte răspuns!

In slujba Domnului.

Un vechi luptător în fronturile Oastei este fratele *Iulius Ignă*, din Câmpuri-Surdură, jud. Hunedoara. Până prin mari depărtări, cutreeră mereu satele și orașele vestind pe tot locul Oastea și măntuirea, cu graiul și cu desfăcere de cărți religioase.

Fiind și un bun cântăreț, ajută în special răspândirea cântărilor religioase. Spre acest scop și-a comandat din Germania un mic armoniu portativ cu 3000 Lei, cu care umblă din sat în sat, dela frați la frați, dela om la om îndemnându-i și învățându-i pe toți să-l slăvească pe Dumnezeu și prin căntări. Ce lucru frumos!

Frații ostași cari au lipsă să învețe cântări religioase, pot apela la fratele Iulius, punându-se în legătură cu el (pe adresa de mai sus).

Dăm alături chipul iubitului nostru luptător, luat cu armoniul. Alături de el este un alt luptător, preaiubitul nostru

frate *I. Radu*, din Deva, care așteptă de ani de zile face ostenele și jertfe pentru luceful Domnului.

In legătură cu râvna acestor frați, punem aici și un alt frate, *I. Pocolea*, din Barboși jud. Turda, care așteaptă cunoaște foarte bine violina și notele și poate învăța orice cântări religioase. Cei ce vreau să învețe cântări religioase — în special vecinătățile — pot apela la ajutorul lui.

Domnul să le ajute căci bună slujbă fac!

În Oaste au mai intrat:

Din Pârlita (jud. Ilfov): Ana-

stasia Marin Gheciu, Stăncuța Marin Ene cu fica ei Elena.